

rende Snekastningspligtige særlig paahvilende Naturalarbeide bør overgaa til et almindelig kommunalt Pligtarbeide", hvilket altsaa ligesom alt andet Pligtarbeide herefter vil kunne udføres for Kommunekassens Regning, og naar han saaledes tager Afstand fra Betænkningens theoretiske Begrundelse af et, som han formener, nyt og ikke usarligt Princip, maa han være ikke mindre betænkelig overfor det praktiske Udslag af fornævnte Theori, som fremtræder i sidste Stykke af Flertallets Vædringsforslag Nr. 3 til § 3, sammenholdt med sammes Vædringsforslag Nr. 10, hvorefter Veien til det før omtalte nye Princip's Gjennemførelse i Pragis vilde være aabnet, om end ad en lidt besværligere Omvei end Lovforslagets mere aabne og direkte Anvisning, og Endemaalet vil formentlig, om end ikke med lige Hurtighed, tilsidst blive ganske det samme. Et Resultat, som — ved Siden af at det ikke skulde synes, at indeholde nogen sær Opfordring til at fravige Lovforslagets oprindelige Bestemmelse — efter Mindretallets Opfattelse næppe turde være i den bedste Overensstemmelse med Landkommunallovens § 17, idet der i denne, hvor alt andet Pligtarbeide in natura tilslades udført for Kommunekassens Regning, udtrykkelig og alene gjøres en bestemt Undtagelse overfor et enkelt Naturalarbeide: „Snekastningen“. At denne ene-staaende Undtagelse ikke blot har været begrundet i den Omstændighed, at Snekastningspligten ikke altid faldt indenfor en Kommunes Grændser, men ogsaa — og vistnok væsentligt — af Billigheds- og Retfærdighedshensyn, synes at fremgaa af, at man vel ellers i Stedet for den i særdeles peremptoriske Udtryk affattede Undtagelsesbestemmelse vilde have indstødt en refererende Sætning, som f. Ex. „indtil en anden Ordning af Forholdet er truffen“. Man mene imidlertid herom, hvad man mene vil, negtes kan det dog næppe, at en Kuldstælse af denne Landkommunallovens Undtagelsesbestemmelse vil bevirke en ikke ringe Ubillighed, idet en Byrde, der nu hviler paa disse Personer og Eiendomme herved vil

kunde flyttes delvis over paa Andre, der hidtil enten ganske have været fritagne for den, eller hvem den dog kun har paahvillet i et langt mindre Maal; thi selv den løseste Betragtning af Sagforholdet turde vise, at naar Snekastningen udføres for Kommunens Regning, vil der foregaa en ret indgribende Omforlægning af Byrder, at den Stund Kommunekassens Midler dels udskrives hos Andre end de særlig Snekastningspligtige, dels paalignes efter et ganske andet Forhold end det, der er det Bestemmende for Snekastningspligten, for hvis Omfang Momenter som Folkehold og Bygningsafgift ofte ere de afgjørende, medens ligesaa ofte Størrelsen af Kommunebidraget afhænger af helt andre Momenter saasom Formue og Velighed. En saadan Omforlægning af Byrder, der ikke blot ere gamle og tilbante, men ogsaa ved Kjøb og Salg af Eiendomme maa antages at være tagne i Betragtning, synes ikke at burde foretages uden tvungende Nødvendighed, og en saadan foreligger efter Mindretallets Opfattelse næppe her.

Noget ganske Andet er det, om man af rene Hensigtsmæssighedshensyn aabner en begrændset Afgang til at lade saadanne Beträkninger faste for Kommunens Regning, hvor Kastningen paa Grund af affides Veligheden eller andre særlige Forhold billigt og i det Hele hensigtsmæssigt kunne udføres paa denne Maade, og det kan vel næppe betvivles, at Hensigten med Flertallets herhenhørende Vædringsforslag (sidste Stykke i Nr. 3) oprindelig og væsentligt har været at ville tage et saadant Hensyn. Mindretallet har derfor heller ingenlunde været utilbøielig til at gaa med til en saadan Hensyntagen, men dog forment at den burde holdes indenfor temmelig bestemt afflutne Grændser, medens Affattelsen af den paa-gjældende Bestemmelse forekom det saa urimelig, at den deri betingede Tillæelse til at ombytte Naturalarbeide med for Kommunens Regning udført Snekastningsarbeide, der skulde være en af særlige lokale Forhold betinget Undtagelse, let vilde kunne gaa over